

„Puțini sunt oamenii care-au învățat să prețuiască prietenia.”

- Tudor Arghezi

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 679
26 iunie - 2 iulie 2024

Ei și neamul lor de trădători, cel încă neadormit...

Cezar Adonis
Mihalache

Între un posibil val de ironie internațională și ceva perdaf, „la ordin”, în spatele ușilor „diplomatice”, mai mult sau mai puțin închise ca vizibilitate în spațiul public, totul comandat dinspre (ne)partenerii strategici, și riscul „insectării” la lada de gunoi a propriei istorii, sub acul acuzei de trădare națională, guvernării ar fi trebuit să fie mai atenți cu felul lor de a

fizic... Dar rămânea respectul guvernanților față de țară! Față de militarii ei, față de jertfele trecutului ostășesc! Și încrederea în CSAT și Armata Română că pun mai presus de orice Țara. Și nu se dedau la schilodirea în genunchi a oricărei demnități de neam și țară...

Și nu, guvernanții nu o să aibă vreme să se gândească la mizeria făcută... Pentru că reversul s-ar putea să vină foarte repede... Peste noapte... Peste noaptea dintre ultima

apărare ale țării. Iar „clauzele” livrate într-un opis politico-militar făcut pe genunchi, precum solicitarea către unchiul Sam de a furniza altceva la schimb, sunt penibile. Mai ales în condițiile în care acesta nu a trimis României nici măcar toate sistemele „Patriot” comandate...

Iar matrapazlâcul în care s-au băgat guvernanții se va lăsa cu urmări penale... Pentru că nu au avut nici măcar instinctul de conservare (față de ei, căci față de țară, știm cum stau lu-

Totul pentru minunata „luptă” contra evaziunii fiscale...

Gheorghe
Pipera

Factura digitală se extinde, din iulie, și la raporturile juridice dintre comercianți și consumatori. Sunt exceptați doar cei care nu plătesc tva, fie pentru că sunt scutiți, fie pentru că au cifră de afaceri sub plafonul legal. Temporar, sunt scutiți agricultorii – persoane fizice, precum și ONG – urile, dar numai până în 2025, când se vor fi obișnuit cu ideea... Atât de „bine” a funcționat e – factura în relațiile B2B (comercianți) și B2G (comercianți – stat/instituții publice) încât a fost nevoie de o ordonanță de urgență pentru a extinde minunatul sistem și la consumatori, adică la noi. Este vorba de proaspăt publicata OUG nr.69/2024. Reamintesc că acest sistem de facturare digitală presupune un soft integrat, care implică fiscal, băncile, sistemele digitale de plăți și curierat, semnăturile electronice, vama, registrele publice etc., peste toate tronând, hegemonic, Serviciul de Telecomunicații Speciale (STS), o unitate militarizată secretă care monitorizează și controlează cam tot. E același STS care a monitorizat și gestionat și alegerile din 9 iunie, unde a reușit, alături de Autoritatea Electorală Permanentă, să scoată nu mai puțin de 1.650.000 de voturi nule. Mai reamintesc că programele de software utilizate de sistemul e-factură sunt atât de bine executate încât rivalizează cu succes cu sistemele de gestiune contabilă pe calculator din 1995. Motivația acestei ultraperformanțe este că mai toate firmele care au concurat la realizarea acestor programe, la fel ca și furnizorii de sisteme de semnături electronice, sunt firme ale serviciilor secrete sau ale odraslelor de politicieni și exponenți de seamă ai serviciilor secrete. Fiind extrem de prost făcute (nu o spun eu, o spun IT-iștii și contabilii), mai ales din punctul de vedere al siguranței și confidențialității datelor, toate informațiile sau secretele comerciale ale comercianților (forțați să participe la sistem) sunt la cheremul oricărui pirat al internetului sau al concurenților rău-intenționați. Totul este pentru minunata „luptă” contra evaziunii fiscale. Sunt curiosi cum se va rezulta a avut până acum această „digitalizare” a comerțului în interesul indolenților de la fisc. O fi sau nu evaziunea fiscală mai mica decât acum șase luni? Nu prea se vede...

Mai reamintesc că plățile în numerar sunt combătute de peste 20 de ani în România – plafoane maxime pentru plățile în numerar sunt impuse de când lumea și cu același scop, al reducerii evaziunii fiscale. Și vedem că, în ciuda acestui scop aparent bine intenționat, evaziunea fiscală este în România la cel mai ridicat nivel din întreaga Uniune Europeană... În treacăt fie spus, pentru cetățeanul de rând sau comerciantul obișnuit combaterea evaziunii fiscale are doar două scopuri legitime: -eliminarea dublului standard (mă interesează, ca cetățean să știu că toată lumea își plătește dările la stat, așa cum fac oamenii onești) și -neutralizarea concurenței neloiale (pentru egalitate de tratament și âde șanse/riscuri economice, concurenții de pe piață trebuie să își achite dările către stat la timp, iar nu să fie lăsați să navigheze pe sub radar și să facă profituri anti-concurențiale). În rest, este treaba statului să se asigure că își colectează la timp și integral veniturile, mai ales că are la dispoziție un uriaș număr de personal și instituții publice, precum și un gigantic și de neoprit arsenal de instrumente utilizabile în acest scop. Pentru omul de rând, fiscalul mai întâi poprește conturile bancare, chiar și pentru 100 de lei, și deabia după explică (sau, după caz, te trimite la judecător). Antifrauda vizează micii comercianți și cetățenii români care lucrează în străinătate și care trimit bani acasă, iar poliția locală și executorii bugetari vânează cetățenii români amendați anti-constituțional în plandemie pentru că nu aveau asupra lor declarații de ieșire din casă/oraș, vânzătoarea de pătrunjel de lângă piața agro și femeia de serviciu care n-a dat chitanță pentru o zi de curățenie la birou sau acasă... În schimb, marii comercianți, care practică la greu evaziunea fiscală sub numele de optimizare fiscală sunt tolerați, încurajați, bătuți pe umăr, îmbruiști cu ajutoare de stat și utilizați pentru lobby politic, pentru rotația comunistă a cadrelor (revolving door – din poziția de executive cu rang înalt în corporație vii să te prefai că exerciți o funcție sau o demnitate publică, după care revii în corporație, pe o poziție și mai înaltă, și mai bine remunerată) și pentru impunerea ideologiilor statale, prezentate ca adevăruri oficiale și știri de încredere...

decide... Pentru că, în fond, și slugile pot alege, nu?!... Poate nu pot spune un „NU!” categoric, irevocabil și demn, dar măcar pot face „pe proastele”... Or, în condițiile în care ei, ca politicieni și guvernanți, nici măcar nu ar fi trebuit să mimeze ceea ce sunt, de un leat!, talerul s-ar fi așezat de la sine... Chiar talerul judecății în fața istoriei... Dar așa, trădătorii au ales... Din nou greșit... Din nou pe parte găunoasă a istoriei... Și măcar de i-ar fi dus mintea să „doneze” unul dintre sistemele „Patriot” încă neprimite... Dăruiau ceva ce nu aveau fizic în stoc, dar exista cumva în scripte... Și, mai departe, îi lăsa pe rabinii războiului să se descurce între ei... Între ei și unchiul Sam... Și atunci erau și Statele Unite forțate să iasă din această tergiversare a executării contractelor asumate și obligate să asigure mai repede sistemele datorate României... Și da, poate noi am fi fost luați peste picior că am donat ceva ce nu aveam

zi de pace și prima de război... Și trebuie doar să privească spre Slovacia, acolo unde noii guvernanți au deschis procese penale împotriva celor au donat Ucrainei flota de aeronave „mig” a țării. Sigur, există și o ironică potrivire... Căci, dacă acțiunea slovacilor ar fi avut loc măcar cu o zi înainte de „CSAT” -ul nostru, guvernanții ar fi fost mai precauți! Dar, acum, treaba e gata făcută! Iar riscul pentru acești guvernanți de a se trezi cu acuzații, acțiuni și procese penale este cât se poate de real! Iar cineva va răspunde! Dar nu numai la nivel de personaje decidente, iar asta este mai dramatic, ci și de instituții. Fie CSAT, fie Armata... Ultima pentru că ar fi trebuit să refuze să dea un raport despre posibilitatea dezoperaționalizării unui sistem, iar CSAT -ul pentru înaltă trădare prin decizia impusă Armatei... Unde, din nou, lucrurile sunt „cu dus și întors”, pentru că aceasta putea refuza un ordin vădit împotriva intereselor de

crurile) să-și blindeze mizerabilul gest slugarnic pentru a nu căpăta aspectele juridice ale înaltei trădări. Căci, ar fi trebuit ca unul dintre sistemele existente, fie funcțional, fie încă „impacchetat”, să fie declarat tehnic neconform, inoperabil (nemontabil!), să-l caseze, să-l transfere din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, apoi să-l scoată la „licitație” și să se asigure că e cumpărat, ca fier „vechi” (casat) de către un „ong” de casă al generalilor pe astfel de servicii și manevre, și, abia după aceea, să-l fi „donat”... Dar, așa, au încălcat orice reglementare juridică, fiind pasibili și de o executare silită, pentru recuperarea prejudiciului (și ei, și neamul lor neadormit până la adormire), dar și de un proces vizând înalta trădare de țară...

Pentru cine bat clopotele, române?

Marin
Neacșu

Au trecut și alegerile. Este adevărat, la noi alegerile s-au desfășurat în vechiul stil românesc, cu hegemonia S.T.S. În ceea ce privește numărarea/stabilirea voturilor, și existența statelor paralele, pentru că noi nu avem doar un stat paralel, avem mai multe, conduse și dirijate din mai multe puncte ale lumii, în funcție de „secțiile” din serviciile secrete. Eu nu știu ce

„numără” voturile, și astea tot în paralel, mai trebuie „centralizate” iar aici treburile deja intră în malaxorul STS, totul va fi „a la carte” meniul va fi după dorința „clientului.” După prezidențialele din 2014 în care un candidat a reușit să „recupereze” 20 la sută din voturile românilor, cu un program și o campanie pe „mute” în doar două săptămâni, nimic nu ne mai poate surprinde.

Pe mine personal ar fi putut să mă mire cum a putut un individ care a ținut

au ales regina. Timișoara a redevenit oraș martir, căci timișorenii au fost nevoiți să aleagă între Robu și Fritz. De ce nu a candidat sîrbul Nole, că tot a făcut legendă prin zonă neamul novăceștilor? Nu știu, probabil cineva i-a blestemat să nu mai aibă de unde să aleagă după ce l-au ales pe Tokeș. Prin Sușiava și Prahova alegătorii joacă berbunca cu aleșii coaliției făcând rocada, deși nu e nicio diferență între ei, dar uite așa să mai întărească spiritele și să îi determine să

pentru „independența țării”, pentru naționalism, pentru pace, împotriva politicii globaliste și a amestecului U.E. în treburile interne ale națiunii, împotriva cotelor de imigranți, iar în România exact invers? Nu înțeleg, nu sunt tot maghiari? Ce e bine pentru maghiarii din Ungaria nu e bine pentru maghiarii din România? Nu înțeleg de ce U.D.M.R. votează în România împotriva politicii maghiarilor din propria țară? Să fie atât de multă ură între ei?

Cum se face că de

poate declara învingător și mulțumit cu scorul de peste 50 la sută, fiecare considerând că datorită lui a reușit coaliția o victorie „zdrobitoare,” care nu mai e la fel de zdrobitoare dacă îi iei separat. Până și învinșii A.U.R. et co. se declară mulțumiți pentru că au fost învinși de „coaliție”, altfelul praf îi făceau. U.S.R.-ul este marele perdant, căci cu toți aliații lor abia au reușit un 12 la sută. Acesta este votul dat de români Bruxellului. Culmea este că partidele aflate la guvernare apreciază ca un lucru pozitiv pentru ele, prezența la vot, că cică au mobilizat ei oamenii. Da, i-au determinat să iasă la vot... ca să voteze împotriva lor. Asta da motiv de mândrie.

Despre alegerile din Europa, ce ar fi de spus? Se fac și pe acolo eforturi de menținere a unor procente „decente” pentru P.P.E. și învingătorii tradiționali dar se pare că prin unele părți U.E. a pierdut nepermis de mult. Macron a suspendat Adunarea Națională pentru că partidul său a căzut pe locul 2 la alegerile Europarlamentare, fiind întrecut de Le Pen și astfel guvernul nu mai reprezintă realitatea câmpului de luptă. S-ar spune că e o măsură de bun simț, dar nu e așa. Macron nu vrea să lase impresia că la ora asta Franța este orientată spre stânga/dreapta naționalistă și ordonă alegeri anticipate sperând ca pe de o parte „ai lui” să iasă la vot și să restabilească hegemonia partidului său, cu sau fără „ajutor”. Le sugerez softul folosit de S.T.S. Einfailibil. Nici nemții nu stau pe roze, dar rezistă.

Cam atât la prima mână, așa pe ne... număratelelea...

ne mai tot dăm după cireș, hai domnule să recunoaștem că statul român tradițional, ăla despre care vorbesc cărțile de istorie care au mai rămas cu adevărata istorie și nu o propăvăduiesc pe a popoarelor „alese” la butoane, nu mai există, cineva spunea, nu întâmplător ci prevestitor și dirijat, că avem un stat eșuat, căci în interiorul de ieri și de azi al României, nu știu dacă și al celui de mâine, există mai multe state paralele, congruente, intersectate, îmbârligate șerpește după cum lucrează și reușesc să se impună serviciile secrete străine.

Dar nu, nouă ne place să ne învârtim, să ne dăm rotunzi, la noi orice s-ar întâmpla, nu o să recunoaștem noi că am dat-o în bară, nici picați cu ceară. Numai la noi creșterile sunt negative, „eșecurile” devin „succesuri” și ca în bancul cu țiganul căzut de pe acoperiș, când cădem, noi spunem că pe acolo am vrut noi să coborâm, „casa mea, cobor pe unde vreau”. Cam așa s-a întâmplat și acum cu alegerile și deși abia se

patru ierni bucureștenii fără căldură și apă caldă, să câștige alegerile la primărie, dar nu mă miră,ăștia suntem noi românii, popor de slugi și iobagi care nu se simt bine dacă nu sunt ținuti cu nasul în fum de ardei iute. Foarte distractivă declarația perdantei Firea care consideră că a pierdut pentru că a făcut o campanie cinstită, curată, lipsită de agresivitate, nu și-a mai ridicat fustele în cap ca pe vremuri, și din cauza asta a pierdut. Eu mă îndoiesc că dacă îi vedeau budigăii bucureștenii ar fi votat-o, dar poate știe ea ceva ce eu nu știu legat de gusturile Capitalei.

Ar fi putut să mă mire cum de la sectorul 1 de exemplu, Clotilde se bate cap la cap cu reprezentantul PNL după ce patru ani i-a umplut pe cetățeni de gunoaie și șobolani. Peneliștii zic că ar fi câștigat candidatul lor, Tuță, dar eu zic să nu se grăbească, Armande trebuie să mai aibă ceva saci puși deoparte de la alegerile precedente, nu cred eu că nu a oprit ceva. Dacă aceasta va câștiga, se va putea spune că șobolanii și-

se lase de declarații de dragoste mimate. La Craiova, Olguța a câștigat pe toate planurile și era normal, la câte porecle are, dacă dăm câte zece procente fiecărei porecle, facem suma. Ea nici nu a trebuit să facă eforturi de campanie, deși și-a manifestat intențiile de viitor împărțind pliante alături de viitorul primar al deceniilor patru-cinci, că altfel nu înțeleg ce căuta tânărul Vasilescu/Manda alături de oamenii mari. La Târgu Mureș pe tvr 1, știrile dimineții au început cu „gluma zilei” dacă nu cumva a alegerilor, căci reporterul dimineții a spus: „la Târgu Mureș bat clopotele, speram să bată pentru unul de-al nostru, dar a ieșit unul de-al lor”. Pentru cine voia reporterul respectiv să bată clopotele nu știu, dar cu așa comentarii pe post, cred că e cazul să se angajeze clopotar. Că tot suntem în zonă, trebuie să spun că sunt două lucruri care mă intrigă peste măsură în ceea ce privește votul cetățenilor de etnie maghiară:

Cum se face că în Ungaria, maghiarii votează

23 de ani U.D.M.R., indiferent de câți români ies la vot, indiferent împotriva cui, obțin constant cinci la sută din voturi, adică pragul de intrare în Parlament? Nu înțeleg și pace, de unde știu udemeristii de fiecare dată câți să iasă la vot încât să obțină cei cinci la sută, pentru că și atunci când au fost 12 milioane la vot și când au fost șapte și acum cu nouă milioane, udemeristii au scos mereu procentul necesar intrării în parlament. Bine acum nu e cazul, dar se pregătește terenul nu? De unde știuăștia frate, câți români vor ieși la vot ca să iasă și ei să facă pragul, când nimeni nu poate spune dinainte, nici Dîncu, nici Palada nici chiar S.T.S.-ul?

Aici e ceva minune Dumnezeiască, că tot am votat în Duminia Orbului.

Unii ar spune că răspunsul la această nedumerire se găsește în începutul articolului dar nu cred, aia a fost o alegorie, nu ceva real.

Una peste alta, se cunoaște că au fost alegerile „orbetilor”, căci toată lumea e mulțumită. Mare inspirație pe Cio-Ciu să candideze cuplați, că așa fiecare se

„Licență de furt” ...

Marin
Neacșu

13 iunie 2024. O dată istorică ce va intra în constelația găurilor negre ale drepturilor omului în România. Pe lângă circul electoral, mahalagismul politic, supărările lui Babașă, începerea Campionatului European de fotbal care va consemna o nouă înfrângere a echipei României, viața merge înainte, iar guvernul guvernează. În ziua de 13, guvernul a aprobat „Ordonanță de Urgență a Guvernului României” privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale”. În informația de presă oferită, Guvernul Ciolacu ne anunță că prin această ordonanță, se asigură o practică judiciară uniformă și unitară care să elimine diferențierile în materia stabilirii și plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal.

„De asemenea, se asigură o practică unitară referitoare la stabilirea și plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea, recalcularea, revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale pentru aceste categorii de persoane. Deci din nou guvernul bagă mâna până la claviculă în drepturile de pensie ale muritorilor de rând și de peste rând”.

Este dacă vreți o nouă măsură prin care cei care își revendică anumite drepturi bănești în instanță împotriva unui stat dedulcit la furturi mai abitir ca Ali Baba, sunt puși la punct prin decizii politice pierzându-și dreptul la apărare în instanță, drept de altfel universal. Celebrul hoț de basm cu ai săi 40 de ortaci este copil de țâță pe lângă acest stat „de drept” penal care cum simte că îi fuge pământul de sub picioare, cum mai scoate o ordonanță prin care să își „legalizeze” dreptul de a fura. Americanii au scos filmul „Licence to kill” (licență pentru a ucide), dar Guvernele României au produs un neverending serial numit „Licence to steal” (licență

pentru furt) care în traducere autohtonă se scrie „ordonanțe de urgență”, care de fapt sunt acte legislative pe care guvernul le emite ori de câte ori are nevoie să se „remonteze”. Toate măgăriile din ultimii 35 de ani au fost date prin O.U.G. care au marele avantaj că se aplică imediat, creează efect juridic și până la „intrarea în legalitate” prin votul Parlamentului pot să

decizie care va fi apoi obligatorie pentru toate cazurile similare.

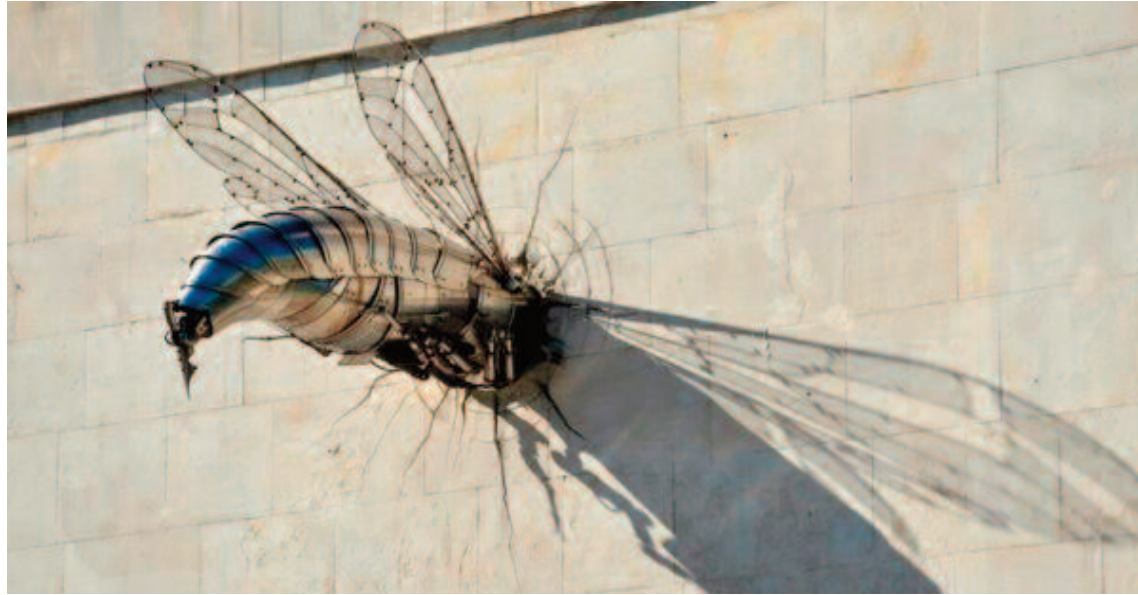
De ce a decis guvernul să facă aceste modificări în procesul juridic, modificând chiar norme procedurale și ce efecte vor avea? Este posibil ca în unele cazuri această O.U.G. să fie benefică, dacă ne gândim că se vor aplica aceleași decizii pentru cazuri similare. Pe de altă parte, există

tului, dacă un magistrat câștiga un drept în instanță, acest drept se acorda automat tuturor celorlalți aflați în aceeași situație. Acesta poate fi unul din motivele apariției acestei ordonanțe, pentru că bugetul e găurit de drepturile pe care magistrații le primeau în instanțe prin decizii ale „colegilor” de suferință care le dădeau decizii favorabile știind că vor beneficia și ei

Așadar se vor putea întoarce decizii nedefinitive ale instanțelor, chiar mai mult, decizia I.C.C.J. va constitui pentru stat motiv de apelare la căile extraordinare – contestația în anulare sau revizuirea pentru situațiile în care a pierdut definitiv anterior.

Curios este că avizul Consiliului Legislativ dat pe acest proiect de ordonanță, deși este favorabil, este plin de observații și constatări ale încălcării unor legi și principii cu care ordonanța intră în contradicție, în unele părți frizând Constituția, dar membrii consiliului legislativ au dat totuși aviz de trecere. Asta probează odată în plus că juridicul și legislativul au bătut palma, chiar dacă vor pierde și unii magistrați. „Divide et impera!” se aplică și la magistrați nu? Acuma început să se apropie și ei de militari care au fost împărțiți în zeci de grupușoare și categorii care acum se bat cap în cap și își pun piedică unii altora. Amendamentele la Ordonanța Bayraktar sunt avantajoase pentru unii și dezavantajoase pentru alții tocmai din cauza legislației diferite existente la ora actuală și nu se va reuși niciodată lichidarea nedreptăților tocmai din cauza aplicării unor prevederi diferite celor aflați în situații similare.

Prin această ordonanță, guvernul a încăl(e)cat justiția, transformându-se în organ judecătoresc, în primul rând prin anularea independenței completului judecătoresc legal sesizat și în al doilea rând prin acordarea/privarea de privilegii/drepturi care se va face în funcție de interesele unui grup de decidenți, unii ar spune grup infracțional organizat, nu ale cetățeanului încălcând articolul 44 din Constituție. Dar cine să mai apere Constituția în țara în care nici armată națională nu mai există și nimănu-i nu îi pasă

treacă și o sută de ani, legea nu prevede un termen limită, de adoptare ca lege prin vot, pentru că legea e făcută de aceiași hoți.

Așa cum ne-a obișnuit, Guvernul a avut inclusă această ordonanță în data de 12 iunie 2024, „la derută”, în acte supuse analizei nu aprobării, pentru data de 13, dar pe 13 a ieșit gata aprobată. Nu e prima oară când ordonanțe sensibile sunt pasămite-analizate dar de fapt sunt aprobate pe repede înainte. De altfel pe pagina Guvernului ordonanța nu este publicată.

De ce e această nouă măgărie importantă? Eu aș spune că nu e importantă, aș spune că este extrem de importantă pentru că „pune la punct” un domeniu care ține de dreptul de proprietate al cetățenilor. Dacă până acuma instanțele dădeau decizii în ceea ce privește unele drepturi financiare cu care instituțiile statului le erau datoare, în funcție de cum judeca completul, existând șanse să pierzi sau să câștigi în funcție de „bunăvoința”, conștiința, starea de spirit, competența completului și numai în cazul în care pe aceleași spețe (drepturi) existau decizii care se băteau cap în cap de la o instanță la alta intervenea I.C.C.J. cu o decizie de uniformizare, de acuma, la orice caz de solicitare de drepturi financiare, prima instanță este obligată să trimită cazul către I.C.C.J. care va da o

cazuri individualizate care nu pot primi decizii pe generalitate. Dar două lucruri sunt extrem de sensibile:

Acest lucru dovedește că s-a constatat oficial că nu se mai poate avea încredere în deciziile instanțelor, acestea, magistrații, judecând fiecare după capul lui sau după șpaga clientului. Din această perspectivă ordonanța ar putea fi benefică. Acest lucru însă poate fi extrem de periculos, pentru că a fost dovedit și probat că Guvernul/legislativul a avut grijă să bată palma cu înaltele instanțe și structuri ale magistraților, respectiv membrii C.S.M., I.C.C.J., C.C.R., acordându-le prin Statutul de curând modificat, drepturi „mai egale” decât celorlalți magistrați, unul din „daruri” fiind dreptul de a ieși la pensie după un stagiul de 5 ani în structurile respective, indiferent de vârstă. Nu că e suficient de mulțumitor pentru membrii respectivelor structuri ?

Cum credeți că vor judeca aceste instanțe sau ce decizii vor lua respectivele „autorități” când va fi vorba de interese financiare ale guvernului care se bat cap în cap cu cele ale cetățenilor? Bineînțeles că I.C.C.J. va da decizii în favoarea guvernului că doar guvernul îi plătește.

Pe de altă parte se va produce o ruptură în curtea magistraților pentru că este știut că aceștia își acordau în instanțe drepturi financiare și conform statu-

de aceleași drepturi. Sub acest aspect pare să se pună capăt unor afaceri foarte profitabile pentru magistrați și de aia spun că se va produce o schismă în interiorul justițiarilor, între cei loviți și privilegiații din marile „firme” care vor da decizii în favoarea guvernului.

Unii ar putea spune că e foarte bine, așa le trebuie, dar victime colaterale aici vor fi și militarii, pentru că sunt foarte mulți, care cu sau fără argumente juridice sau cu sau fără drept, au deschis acțiuni în instanță pentru diferite litigii, ultimul fiind chiar cel privind supraimpozitarea. Cei mai mulți au pierdut, e adevărat în primă instanță, dar este și un caz la Tribunalul București care a primit decizie favorabilă în primă instanță. Ei bine, acest caz va fi, imediat după intrarea în vigoare a ordonanței, trimis către ICCJ care este clar că va soluționa în favoarea Guvernului și apoi toate cazurile sau procesele pe această speță vor primi automat același răspuns. Crede cineva că ICCJ va da posibilitatea ca zeci de mii de pensionari militari să primească niște bani înapoi și să ușureze bugetul de niște sume de bani care ar putea intra mai bine în procesul de instruire al piloților ucraineni ?

Partea și mai proastă este că prevederile ordonanței se aplică și „proceselor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență”.

De la primul glonț, de la primul cadavru, de la primele misturi ale păcii: poziția de forță din deja, nu viitorul de mâine, ci din ziua de dinaintea izbucnirii războiului...

Cezar Adonis
Mihalache

Gestul ucrainenilor de a ne acuza de importuri (de către noi și, apoi, exporturi către ei) de combustibili „cu origini necunoscute” (!) nu are nici o legătură cu presupusa sursă „necunoscută” a combustibililor, care ar ajunge de la noi, pe mare, în porturile lor... Că, la nevoile lor de combustibili, nu le-ar păsa nici dacă ar fi vorba de combustibili de „tip m”, livrați drept motorină, dar ăla din bazinele de decantare din care s-au făcut la noi, în anii '90-2000, bani, cu atât mai puțin le-ar păsa de prin ce țări ar ajunge la ei, via România, combustibili atât de necesari și războiului și necesităților lor industrial-energetice... Probabil, supărarea, și al doilea pumn în gură pe care ni-l pun în mai puțin de două săptămâni, se leagă, de fapt, de prețul de livrare... Pesemne, operatorii portuari și transportatorii au început să adauge din costurile lor la prețul de livrare, iar ucrainenii, care

s-au obișnuit să-l primească aproape gratis, au ripostat... Iar de vină sunt guvernării noastre trădători, care nu au prevăzut o perioadă maximă de ajutorare a ucrainenilor... Și care, lăsând intenționat astfel de limite netrasate (probabil nu și pentru ei, dar asta o să aflăm peste ani, prin valoarea comisiunilor încasate „via Ucraina” pentru asigurarea efortului național de ajutorare!) au deschis practic o supapă de revărsare, iar, în oglindă, de pierderi masive pentru noi, pe care viitoarele guverne se vor chinui să o închidă. Pesemne prin alte acorduri costisitoare care să astupe gura de supurare a beneficiilor către un stat tot mai străin de nevoile noastre. Tot mai străin și mai indiferent. Pus pe scandal și gata de acuze dacă i se ia bolul de „fomist” continuu de la gura care, orice altceva hrănește, dar nu sărăcia și nevoile celor ce au cu adevărat nevoie de sprijin și ajutor în Ucraina...

Evident, în această mârână diplomatică, pusă de ochii lumii pe seama vigilenței serviciilor lor se-

crete, poate fi și o formă de afișare a poziției de forță din deja, nu viitorul de mâine, ci din ziua de ieri, poate chiar din cea precedentă izbucnirii războiului, în care s-au trasat rolurile, pozițiile și felul de stabilirea a mărfurilor, prețurilor și cantităților de către Ucraina. Un stat desemnat ca viitor motor economic într-o Europă transformată în tanchetă de asalt la dispoziția Kievului, și a kibuțurilor-state, mai degrabă federații (!), pentru care lucrează acesta de la primul glonț, de la primul cadavru, de la primele misturi ale păcii...

Și este, probabil, același comportament de mârână economici, impuși și susținuți de către partenerii (noștri!) anti-strategici, de la interzicerea accesului navelor sub pavilion românesc în danele cerealiere construite între timp la Odesa, tipar ce se va regăsi în modul de trasare a rolului nostru „economic” în zonă... Cu un comportament în care, prin lucrările de pe Bîstroe, care deja ne asaltează economic (și la nivel de mediu), prin

mecanismul aproape „ros-tok” de sufocare a porturilor românești, mergând mână în mână cu UE pentru a le tehnologiza strict pentru cereale, și retrăgându-ne acum dreptul de a mai transporta cereale, adică lăsându-ne cu ziua de mâine la decizia lor, de conformare sau de faliment, prin lipsa de mărfuri transportabile, cu serviciile lor secrete care semnalează presupuse operațiuni non-conforme „în sudul țării și la Constanța” (de parcă Constanța e deja în partea lor „ceva mai la sud de Odesa!”), deja nici nu mai trebuie să ne întrebăm când s-a făcut această regionalizare de război, și federalizare pe interesele altora (ucrainieni, americani, și vest-europeni), ci unde ne vom refugia noi pentru a mai vinde pe un colț de batic o legătură de mărar, probabil tot din Ucraina...

Orice produs alimentar ori nu, orice îngrășământ agricol, fie și din reziduuri și deșeuri de război, vândute nouă, orice linie de producție și rută de desfacere pe care o va vrea controlată, va fi supusă

aceluiași tipar și, în caz de nesupunere, va fi semnalată drept atitudine neprietenoasă a României (mâine, poate direct dușmănoasă) prin importurile și exporturile neconforme de care ne vor acuza. Iar râsul ala ironic ce se va auzi dinspre Moscova, când vom fi acuzați de liderii de la Kiev că am vândut și produse siderurgice, ori felurite alte materii prime, având sursa „primară” în Rusia, îl vom merita din plin... Pentru că nu putem spune că nu am fost atenționați chiar de la începutul războiului... Căci, poate nu am știut de-a lungul vremurilor, în felurile lor întorsături istorice, dacă Rusia ne este prieten sau dușman, dar cert am fost conștienți de un dușman ce s-a născut și hrănit și din bunătatea noastră, încrederea, cumsecădenia și spiritul de ajutorare, dar, mai ales din trădările guvernanților.

Povestea voturilor primite: șarlatania UDMR...

Ion
Coja

Uniunea Democrată a Maghiarilor din România ascunde mai multe necunoscute, le-am zis „mister”! Primul mister este însăși existența sa, a Uniunii, ca partid politic, deoarece nu are în regulă actele de înființare ca partid politic. S-A ÎNFIINȚAT ÎN PRIMELE ZILE DE DUPĂ 22 DECEMBRIE 1989, profitând de vidul legislativ, a pretins un loc în vestitul CPUN și a rămas de atunci partid parlamentar. Cred că a contat sprijinul primit de la Ion Iliescu, ușor de șantajat încă din primele zile ale revoluției! În 2004, statul paralel, aflat în funcțiune tot din decembrie 1989, a decis ca Partidul România Mare și Uniunea Democrată a Maghiarilor din România să fie scoase din viața politică, ca două partide extremiste ce erau. Eu am aflat de această manevră de la colegul meu Vasile Rădulescu, fost parlamentar în legislatura 1990-92, unul dintre cei mai corecți oameni cunoscuți de mine după același decembrie faticid. Nu l-am întrebat de unde avea informația. Scenariul era ca în 2004 PRM

să nu treacă pragul de cinci la sută de voturi, iar în 2008 aceeași rușine s-o pățească UDMR.

L-am căutat imediat pe Vadim să văd ce știe. Mi-am dat seama că știa și că acceptase decizia statului paralel. Avea probleme cu candidații, nu prea avea oameni pentru liste, campanie electorală nu făcea deloc etc. M-am oferit să-l ajut și am decis ca Uniunea Vatra Românească să susțină PRM, oferindu-i candidați pentru ambele Camere și sprijin electoral. În revista „România Mare” s-a publicat un comunicat privind această înțelegere. Când a fost însă să depunem listele, Vadim a invocat faima mea de „legionar și antisemit”, ceea ce mă făcea incompatibil cu prezența pe listele unui partid onorabil ca PRM. Colegii de candidatură propuși de Vatra Românească au vrut să se retragă, i-am convins să meargă mai departe și să susțină campania electorală cu tot ce puteau. Am remarcat din nou lipsa de implicare a lui Vadim, n-a participat la nicio întrunire cu alegătorii, n-a plecat prin Țară etc. Rezultatul alegerilor a fost însă destul de bun: câteva sutimi sub cinci procente.

Din nou s-a făcut remarcat Vadim, a rezistat la toate insistențele noastre să ceară renumărarea voturilor. Măcar în câteva circumscipții... L-a câteva luni am înțeles jocul lui Vadim, când PRM a câștigat trei locuri de parlamentari la Bruxelles, un loc pentru Vadim și un loc pe care i l-a vândut din timp lui Becali, parcă!... Statul paralel și-a respectat promisiunea!

La alegerile din 2008 planul era ca UDMR să nu facă pragul, iar scorul indicat de exit polluri era același: UDMR nu făcea pragul de cinci la sută. Țin bine minte scena: abia s-au închis urnele de vot și pe postul TV apare intempestiv Victor Ponta și anunță triumfător: „Îi felicit pe colegii de la UDMR pentru trecerea pragului de cinci la sută!”...Nu trecuse nici măcar o jumătate de oră și Ponta număruse deja voturile ude-meriste! Cum s-a ajuns la această șarlatanie mi-e greu să știu. Știu doar că s-a făcut pe mâna unui personaj politic extrem de dubios, acuzat de crimă, de trădare, de plagiat, de perversiuni, de toate păcatele imaginabile. Trebuia de mult să dispară din raza vederii

noastre, dar se mai găsesc și azi agenții TV care să-l bage în seamă pe derbedeu ca pe o autoritate...

...Mi-am amintit de această poveste urâtă zilele trecute când am primit un material despre alt mister al UDMR. Citez, deci: „Scorul foarte bun obținut de UDMR la alegerile europarlamentare din 9 iunie 2024 a scos în evidență și o situație surprinzătoare și totodată inedită dintr-un oraș unde nu există niciun locuitor maghiar, semnalează Puterea. La alegerile europarlamentare din 9 iunie 2024, UDMR-ul condus de Hunor Kelemen a obținut 6,53 la sută, adică 577.833 de voturi. Însă, surprinzător, au fost localități unde nu există populație maghiară, dar cu toate acestea UDMR a obținut o mulțime de voturi. Un exemplu elocvent în acest sens este cazul municipiului prahovean Câmpina, unde UDMR, atenție, a obținut 488 de voturi, adică 3,78 la sută. Dar, potrivit ultimelor date oficiale, în Câmpina trăiesc la ora actuală doar 19 maghiari. Se pune întrebarea firească: Cine a votat ca UDMR să obțină la Câmpina 488 de voturi? Răspunsul se cam știe, dar, din păcate, cei care știu,

adică băieții cu ochii roată, nu-l fac public!

Povestea cu voturile primite de UDMR în localități unde nu este înregistrat nici un un etnic maghiar e mai veche, s-a repetat la fiecare consultare electorală unde a fost impus un prag de reușită. Și nimeni dintre cei vizați nu a venit cu o explicație. Nu ne așteptăm ca misterul să ne fie lămurit de cineva de la UDMR. Iar statul paralel nu are un purtător de cuvânt căruia să ne adresăm. S-ar putea interesa de acest subiect măcar partidele din opoziție, care se știu fraudate la ultimele alegeri! Povestea de mai sus, cu scorurile clar măsluite în favoarea UDMR, sunt clar dovada că nu avem parte de alegeri cinstitute! Că n-am avut niciodată parte de alegeri corecte după decembrie 1989...